

På Setren under øde fjeld

1) På Setren under øde fjell, der sat en moder senten vord
og melket kjør mens hennes små, fikke sultne uten plue gå

2) Et barn i fjøset kommer inn, og tåen raut på hennes kinn
hunn søvning var og sakte bad, o kjære moder gi meg mer

3) Jeg sulten er og kold og keelt, o tag meg på ditt fang meg sett
Torens arm henn derpå tok, men moder vred til barnet slo

4) Hun svarte bittert henn så, pakk deg bort og vekk fra meg gå
ditt gny og gnål jeg trenger ei, så ti ung ang og gå din vei

5) Den arme mor ikke får gjense sitt barn der bort nu går
for den mens stor, lig naskap slag, da hun får sove for sin sak

6) Ti barnet oppend fjellet gikk, til oftens mad fikk fædret
hunn ville hjem til fader gå, og hjelp hos ham i nød en få

7) Hun vandret over is og myr, blandt fjellts mange villi dyr
di, snart henn fæl av veien sat, dog henn henn kom til alle for

8) Med kuden blek og fælvat, ei noen anset hennes gråt
Torens mikk henn jadedil, og ropk en datter min for

2)
 "Din fader og et kisset ser hvor nede her på jorden Skjer
 Han Seender sine engler ned, tok dem forlatte hjem i fred

3)
 Den mor og far fant ei igjen, sikk kunne for det var Smuldet hee-
 Vi kan man se et kors der stå, og vi ser stedet hvor det lå.

4)
 Du er i blomst, en grønne stå, men på den plett hvor barnet lå
 Stedet rundt om korset der, nu "Danne-Slekten" kaldet er

5)
 Du mor, som lytter til min sang, om armod gjør dig veien lang
 Å bed kær om tålmodighet, vær ei mot dem som og vud

6)
 En når vedektig dænger frem, ditt hus blir onde åndens hjem.
 Er du livsglade kjære små, du synes du som trodde gæ

7)
 men kan lide i ditt fat, og mange roper mor og most
 Å del med kjærlighet ditt brød, så gjør du maten sukket søt

8)
 En kjærlighet og bed for dem, da armods hus blir lykkes hjem
 Er du livsglade kjære små, du synes du som engler gæ